

рета, съ чисто расовъ характеръ и национални черти — отъ унгарската народна музика — при известно французско влияние, съ сантиментално лириченъ отгънъкъ въ побавнитъ части, и съ живъ и страстенъ ритъмъ при танцитъ и маршветъ. Оперетитъ му: „Царицата на чардаша“, „Есенни маневри“, „Баядерка“, „Графиня Марица“ (1924), „Холандската женица“ и „Принцесата на цирка“ (1927) се играятъ по цѣлъ свѣтъ, а сжщо и у насъ.

Калматo, ит. *calmato* — спокойно.

Калиншъ, Алфредъ — Kalniņš, Alfreds — компонистъ, род. 23 авг. 1879 въ Цезисъ, възпитаникъ на Петербургската консерватория, авторъ на оперитъ „Баниюта“ и „Салинйеки“, на творби за оркестъръ, за хоръ, пиано и на пѣсни въ националенъ духъ.

Каломирисъ, Манолисъ — Calomiris, Manolis — значителенъ гръцки компонистъ отъ модерното направление, род. 1883 въ Смирна, но израства въ Цариградъ, дето източното залѣга дълбоко въ душата му, за да намѣри по-късно отражение въ творенията му. 16 годишенъ, постѣпва въ Виенската консерватория и учи контрапунктъ и композиция, следъ свършването бива назначенъ преподавателъ въ Харковското музикално училище на Р. И. М. О. Въ Русия той се запознава отблизо съ школата на „петътъ“ и, намирайки въ нея своя идеалъ, той се стреми да го приложи къмъ музиката на своята страна. 1810 се завръща въ Гърция и застава на чело на Националната консерватория. Съ своята композиционна дейность К. образува и става глава на една нова национална музикална школа, която носи чисто гръцки черти: въ творбитъ ѝ е отразена душата на неговия народъ. Той използва за творчеството си гръцката народна музика, като си служи съ модерни технически сръдства, налагайки имъ печата на своята индивидуалность, въпрѣкъ това, че е изпитвалъ силно влиянието на групата на „петътъ“. Композиции: 3 симфонии, отъ които две съ хоръ; симфоничната поема „Уличниятъ продавачъ“ — за пѣние и оркестъръ; едно голѣмо трио; единъ квартетъ за арфа, виола, флейта и обой; „Гръц-

ки квинтетъ“ — за гласове; единъ септетъ; „Маслиново дърво“ — кантата за хоръ и оркестъръ; „Гръцки рапсодии и балади“; 4 фуги; Прелюдии—за пиано, и „двойни фуги“ за 2 пиана; две голѣми опери: „Първوماйсторътъ“ и „Прѣстенътъ на майката“, мелодрамата „Стела Виолантисъ“, 2 цикла пѣсни „Ямби и анапести“ (на текстъ отъ К. Палимисъ) за пѣене и оркестъръ, и др. пѣсни.

Калоре, ит. *calore* — топлина; *con calore* = съ топлота.

Калстениусъ, Едвинъ — Kalstenius, Edwin — модеренъ шведски компонистъ, род. 29 авг. 1881 въ Филиппадтъ (Норвегия), училъ въ Лайпцигската консерватория, писалъ: „Алегро симфонико“, „Лѣтна нощна серенада“ и „Симфония концертанте“—за оркестъръ; „Симфония концертанте“ за пиано съ оркестъръ; по една соната за цигулка и виолончелъ; „Дивертименто ала серената“ — за струненъ квартетъ, или малъкъ оркестъръ; 3 струнни квартета; „Скерцо-фугато“ за струненъ квартетъ; „Фуга пасторале“ за органъ или малъкъ оркестъръ; единъ Реквиемъ за смѣсенъ хоръ и оркестъръ; пѣсни и др.

Камберъ, Робертъ, наричанъ Ламбертъ — Cambert, Robert — родоначалникъ на франц. опера, род. 1628 въ Парижъ, умр. 1677 въ Лондонъ, ученикъ на Шамобоние, органистъ на „Сенъ-Оноре“, музикаленъ интендантъ на кралица Ана (майката на Лудвига XIV). Следъ като написва една сценическа творба, която нарича „Елегия на три гласа въ видъ на диалогъ“, по либрето на Пиеръ Перенъ, той написва първата си опера „Ла посторале“ (1659), последвана отъ друга — „Ариана“, и двѣтѣ ненапълно покриващи името опера, до като съ „Помона“ той сътворява истинска опера, и става съ нея създателъ на французската опера. Следъ като на Люли се удава да вземе върху себе си патента, полученъ отъ Мазарини, (съ когото К. е билъ съдружникъ) за уреждане постоянни оперни представления, — огорченъ, К. напуца Парижъ и отива въ Англия, дето отклонява предложението да бжде назначенъ за дворцовъ капелмейсторъ на Карла II въ Лондонъ, като